

Úvodní slovo

Luboš Andrš

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

všichni stále žijeme ve stínu koronavirové krize. A tak mi dovolu je začít trochu omšelým, ale platným výrokem konzula Cicera „inter arma silent musae“. Mnoho lidí si jej mylně vykládá tak, že v čase války umělci ztrácejí inspiraci. My ale dobře víme, o co jde – inspirace nám nechybí. V takovém období jednoduše lidé nemají na zábavu nebo na povznesení ducha čas. Mají starosti docela přizemní, podobně jako právě teď my. Skutečná válka to úplně není, ale přece... V zájmu ochrany před epidemií na nás vláda uvalila tvrdé restrikce a teď nás přichází zachránit podruhé, aby nás těchto restrikcí zbavila. Ale nevíme přesně kdy a jak. Víme jen, že veřejně vystupující umělci byli postiženi jako první a budou vysvobozeni jako poslední. Ovšem pokud se bude povolený počet účastníků kulturních akcí dlouhodobě pohybovat pod hranicí ekonomické rentability, bude celý segment živé kultury (koncerty, divadla, festivaly) v hluboké hibernaci. Již teď je jisté, že o letních festivalech můžeme jen snít. A jak budou lidé, kteří právě přestáli vypnutí ekonomiky, ochotni opět navštěvovat živou kulturu, je velká neznámá. Tipl bych si, že úplný restart veřejných akcí může trvat až celý rok, a tak my, na rozdíl od jiné ekonomické činnosti, ještě dlouho nějaké to světélko na konci tunelu neuvidíme.

Nebudeme si zastírat, že nám stát žádnou zásadní podporu neposkytne. Jsme tzv. zbytná oblast, bez které se většina společnosti po nějaký čas klidně

obejde. Naštěstí je tady naše ochranná společnost, která je mimo jiné založena na vzájemné solidaritě. A tak my autoři nejsme odkázáni jen sami na sebe. OSA již tradičně spravuje kulturní, sociální a vzdělávací fond, z kterého může poskytovat pomoc autorům v tíživé životní situaci.

Ale co to vlastně ta solidarita je? Jednou, koncem léta, jsem těsně po bouřce přijel na chalupu. Pod okapem stál kbelík, do tří čtvrtin naplněný dešťovou vodou. Chtěl jsem ho právě vylít, když jsem si všiml, že na hladině pluje tmavý obláček. Podívám se blíž a vidím, že ho tvoří těla stovek černých mravenců. Kbelík byl předtím upatlaný od padaného ovoce a mravenci si chtěli zpestřit jídelníček. A znáte to, cukr, káva, limonáda – napochodovali do kbelíku, kde je překvapil déšť. Ten do hladka umyl jeho smaltovaný povrch, a milí mravenci byli v pasti. Nemohli ven. Proplekli se tedy nohama a vytvořili živý plovoucí ostrůvek. Jedni byli nahoře na suchu a další pod vodou. Ale ti nahoře se pozvolna přesouvali doprava a ti dole doleva. Postupně se vyměnili. Ti, kteří byli nejdříve pod vodou, se mohli zase nadýchat a ti, kteří byli předtím nahoře, převzali jejich „podpůrnou“ funkci. A tak se celý ten chomáček mravenců, kteří k sobě byli solidární a nikdo nepodváděl, udržel nad vodou a žádný z nich se neupil. Byla to fascinující a nejkrásnější lekce solidarity, jakou jsem kdy viděl. Vylil jsem je pomalu do trávy a pevně věřím, že ani my se neupíjeme.

Již v březnu se nám podařilo rozeslat finanční pomoc z fondu solidarity všem autorům postiženým zákazem veřejných kulturních akcí. Schválili jsme zrychlení vyúčtování z fondu na podporu nové tvorby. Oproti původnímu

prosincovému termínu bude nově vyplácen dvakrát ročně a v letošní situaci výjimečně již koncem května. V červnu nás čeká obvyklý výplatní termín. Komu by to bylo málo, může požádat o mimořádnou zálohu, případně vstoupit do systému ročních záloh. Kdo je v kritické situaci, může požádat ekonomickou komisi o sociální (nevratnou) podporu. No řekněte, kdo nám nabídne víc? Moc se zase těším na prkna, která znamenají svět, a na setkání s fanoušky. Přeji silnou imunitu a novou radost ze života.

Všechny srdečně zdraví váš

Luboš Andrš
předseda dozorčí rady

